

BLOEDEIGEN

Eerste druk juni 2026

© Copyright 2026 MARGO HOOGENBERK
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining is niet toegestaan.

Margo Hoogenberk

Bloedeigen

Uitgeverij Van Oorscot
Amsterdam

Inhoud

7	Hebe – februari 2018
23	Marina – 2013
41	Guido – 2015
60	Hebe – mei 2018
83	Guido – 2016
92	Hebe – augustus 2018
114	Marina – 2017
141	Hebe – november 2018
158	Guido – 2018
164	Hebe – februari 2019
181	Agnes – 1987
200	Hebe – februari 2019
221	Dankwoord

Hebe

Februari 2018

Soms vraag ik me af of hij trots zou zijn als hij wist dat ik schilderde voor de kost. Ik heb een heus atelier, een vierkante kamer waarvan ik de muren wit heb geverfd om de illusie van ruimtelijkheid te wekken. Door de ramen valt vandaag van elf tot vijf bescheiden zonlicht, dat zijn de uren waarin ik werk aan mijn illustraties in opdracht, of als ik tijd heb aan mijn boek. Eigenlijk weet ik wel wat mijn vader ervan zou vinden: een verspilling van mijn talent.

Voordat ik bij Guido ging wonen was dit zijn rommelhok. Het atelier was een voorwaarde voor mijn verhuizing. Mijn verf, penselen, papier en ander schildergerei dat ik door de jaren heen heb verzameld heb ik opgeborgen in een tweedehands ladekast, al ligt het meeste verspreid over de werktafel die Guido voor me heeft gebouwd over de breedte van de raampartij. Er liggen stapels schetsen, kunstprints, tijdschriften en een gebarsten palet waar ik geen afstand van kan doen. Tegen het raam staan een paar uitgedroogde planten, ernaast lege augurkpotten met verfresten. Om te kunnen werken moet ik eerst ruimte maken.

Vandaag schilder ik tien manieren om rabarber te bereiden, voor een kookmagazine. Het moet eind maart

verschijnen, het begin van het seizoen. Op de muur heb ik foto's van rabarber geplakt, een groente die vergeten had moeten blijven. Niemand houdt van rabarber. Bitterzure bleekselderij, die alleen te eten is als je het met toevoeging van kilo's suiker tot moes kookt. Of bakt, frituurt, of pekelt, weet ik nu.

Op mijn palet zit genoeg groen en rood voor wel dertig stelen. Ik heb geen hekel aan deze dagen, ik krijg betaald om te schilderen. Het voelt alleen alsof ik schilder met de handen van een vreemde. Ik heb het gemaakt maar het is niet van mij.

Mijn vader gaf me mijn eerste kleurpotloden en papier. Alleen als ik tekende had je geen kind aan me, je kon mijn stemming aflezen aan de kleuren die ik gebruikte. Misschien is het vreemd om hem nog steeds mijn vader te noemen, terwijl hij dat zo kort is geweest. Marina zou ik nooit mijn moeder noemen.

Ik herinner me ook dat hij me voor het eerst meenam naar een museum. We gingen niet naar het Rijks of het Van Gogh. Mijn vader reed mij met honderdtachtig kilometer per uur in zijn Bentley naar het Musée d'Orsay in Parijs, toen net geopend.

De galerij bij de entree was eindeloos hoog, ik pakte mijn vaders hand om niet achterover te vallen. We gingen zaal na zaal door het museum, bekeken elk schilderij en besloten samen wanneer we door konden naar het volgende. Mijn vader tilde me op bij de kleine schilderijen, van de grote namen we juist zo veel mogelijk afstand.

Ik hoopte dat ik ooit zo goed zou worden dat ik een schilderij mocht maken zo groot als de muur van mijn slaapkamer.

'Groter,' zei mijn vader.

Soms lagen de kleuren in perfecte streepjes op het doek, soms leken ze er in een woede-uitbarsting op te zijn gesmeten. Ik zag de kunstenaars voor me terwijl ze werkten, hun geconcentreerde gezichten. Hoe verschillend de doeken ook waren, ze kwamen allemaal voor mijn ogen tot leven. Dat waren de impressionisten, volgens mijn vader. Als impressionist-zijn betekende dat je zo veel kleur mocht gebruiken, wilde ik dat ook worden.

Het langst bleef ik staan kijken naar een schilderij van Georges Seurat. Een tengere dame in het geel vloog om mij heen, met één been balancerend op haar helderwitte paard. Ik kon zijn getrappel horen, het applaus, de kinkelende lach van de clown, de stem van de circusdame die het paard ophitste om sneller te gaan. Ik rook het hooi.

Ik was nooit in een circus geweest, dat vond mijn vader ordinair volksvermaak. Maar dit schilderij was bijzonder, moest hij toegeven. Als ik niet was geadopteerd had hij gezegd dat ik die uitmuntende smaak van hem had.

We liepen een ruimte in met bronzen beelden op sokkels. In een hoek stond een beeld van een jonge vrouw op de rug van een roofvogel. Hij vroeg of ik wist wie het was. De vier letters van mijn voornaam herkende ik meteen.

‘Hebe is een Griekse godin,’ zei mijn vader. ‘Net als jij.’ Hij tilde me met één arm op en ik sloeg mijn benen rond zijn middel. Je kon veel over mijn vader zeggen, maar zijn greep was magisch. Zelfs Marina werd rustig als hij haar in zijn armen nam.

Op mijn vaders hoogte kon ik het beeld goed bekij-

ken. De vogel hield een vleugel beschermend op. Hebe droeg een jurk, die soepel over haar lichaam viel. In haar ene hand had ze een kruik en in haar andere een kommetje, dat ze onder de snavel hield.

Ik vroeg wat de vogel dronk en mijn vader vertelde dat Hebe de godin van de jeugd was, ze gaf de andere goden en godinnen nectar en ambrosia, zo bleven ze jong en mooi.

Geklop op de deur.

‘Hebe?’ Mila’s goudblonde haren glanzen in het licht, net als die van Marina vroeger. Als je niet zou weten hoe het zat zou je denken dat ze familie waren. Wat zou Marina dát mooi hebben gevonden, een kleindochter die op haar leek. Geen gedrongen koekoeksjong met krullen waar elke kam op brak. Een kind dat ze begreep. Haar haar is ongetwijfeld nog net zo blond als toen. Deftig kappersblond. Geen ijdeler wezen dan een gepensioneerd fotomodel.

Mila gaat op de bureaustoel zitten. Ze draait wat heen en weer, zet zich met haar voet af op de grond, naar links, naar rechts en weer terug. ‘Wat ben je aan het doen?’

‘Schilderen.’

‘Rabarber! Dat hebben we in de schooltuin. Lekker.’ Ze hangt met haar gezicht boven de tafel, tuurt naar het papier. ‘Wat zijn die blauwe strepen?’

‘Maskeringsvloeistof. Een soort rubber. Als ik daaroverheen schilder blijft het papier eronder wit. Om iets te accentueren. Het reliëf in de steel bijvoorbeeld.’ Ik doop mijn penseel in de rode verf. Ik heb een deadline, ik moet verder, met Mila die op mijn vingers staat te kijken of zonder.

‘Wat doe je daarmee?’ Ze wijst naar de kroontjespen en inkt die op tafel klaarstaan voor wanneer de verf gedroogd is.

Kinderen. Ze leiden je af van waar je mee bezig bent, eisen met hun schattige kinderoogen dat zij het middelpunt van je leven worden. Ze moeten eten, naar school, op tijd naar bed en omgaan met de juiste vriendjes. Allemaal zodat zij op hun beurt kinderen kunnen krijgen. ‘Mila,’ zeg ik zo vriendelijk mogelijk. ‘Ik ben even bezig.’ ‘Mag ik ook? Ik zal stil zijn.’

Ik pak een aquarelblok, een penseel en een oud palet, waar nog genoeg verf op zit om haar vijf minuten haar mond te laten houden. ‘Pak zelf maar water.’

Het werkt. Ze loopt met een glazen pot de gang op en als ze terugkomt klinkt alleen een zacht geklots. Als Mila belooft dat ze stil zal zijn is ze stil. Ze wil dat we haar lief vinden, Guido en ik en haar moeder en diens nieuwe vriend en de juf en de caissière. Ze wil dat de hele wereld haar lief vindt. Het is verdomd lastig om niet te gaan houden van een kind als Mila.

Ik werk verder aan mijn rabarber en kijk af en toe naast me. Mila zit voorovergebogen te schilderen, haar goudblonde haren zorgvuldig over haar rechterschouder gedrapeerd. Boven de korte kant van de werktafel hangt de tekening die ze me gaf toen ik hier kwam wonen: drie poppetjes naast elkaar, oplopend in grootte, met eronder de woorden: WELKOM TUIS HEEBE.

Ze kijkt op. ‘Mag ik het laten zien?’

Op haar schilderij staat een veld vol bloemen. Allemaal hebben ze dezelfde langwerpige bloemblaadjes, gele harten en dikke groene stengels. Zelfs de grassprietten zijn van min of meer gelijke lengte.

‘Knap hoor,’ zeg ik zo gemeend mogelijk en ik zie haar glunderen.

‘Mag ik een keer mee naar jouw tekenles?’

‘Dat is voor grote mensen.’

De zon schijnt op de gebroken haartjes boven op haar hoofd, die te kort zijn om in het keurig gekamde gelid te blijven zitten. Ze lichten op als een rommelig gouden kroontje.

Met haar stoel rolt ze tot vlak voor mijn antieke schildersezal. Die staat er voor de sier – aquarel schilder ik plat. Vanaf het blok papier op de dwarsplank kijkt een meisje met bruine waterverfogen de kamer in. Ze zit in het bos op een beschimmelde boomstam en lurkt aan het rietje in haar pakje appelsap. Haar donkere vlecht is rafelig, in haar spijkerbroek zit een scheur, de roze rugzak die ze voor haar zesde verjaardag heeft gekregen staat naast haar voeten op de grond. Er zitten alleen potloden en een tekenblok in. Geen eten, geen water, geen aluminium nooddeken. Ze wacht rustig tot haar ouders haar komen halen, terwijl achter haar de schemer valt. Illustratie #1. Verder ben ik nog niet gekomen.

‘Wanneer mag ik je boek lezen?’ vraagt Mila.

‘Voorlopig niet.’

Ze bijt op haar lip.

Ik leg mijn penseel neer en schuif mijn kruk dichterbij, zodat we tegenover elkaar zitten. Waar komt dat toch vandaan, die hang naar bevestiging? Ik pak haar handen in de mijne, haar zachte meisjes handen. Ze voelen koud.

‘Het is nog niet af,’ zeg ik. ‘Daarom mag niemand het nog lezen. Snap je?’

Ze knikt, nog steeds met haar onderlip half ingetrokken.

‘Waarom ga je zelf niet op tekenles? Voor kinderen?’

‘Van mama moet ik op muziekles en ik zit ook al op ballet en ik mag maar twee clubjes.’ Ze draait weer op haar stoel. ‘Ik wil net zo goed worden als jij.’

Dat begint bij talent, wil ik zeggen en ik hoor mijn vader. Niet in haar gezicht. Niet mijn kind. Niet mijn taak.

Ik sta op en duw de kruk terug naar de tafel. ‘Dan zou ik mijn best doen bij ballet als ik jou was.’

Guido’s auto ruikt naar verschaalde bananenmilkshake. Ik moet servetproppen aan de kant schuiven om te kunnen zitten. De aanhanger hobbelt achter ons aan als we de straat uit rijden. Het is vrijdagmiddag en Mila is het weekend bij haar moeder. ‘Logeren’ noemt ze dat. Guido’s vraag of ik zin had om samen hout te halen kwam als geroepen. Ik was klaar met het bewerken van mijn gescande illustraties voor het kookmagazine en had de boel net verstuurd. Het uitje was verdiend.

Als we de stad achter ons laten legt hij zijn hand op mijn bovenbeen en aait me zachtjes met zijn duim, zonder zijn blik van de weg af te houden. Dat deed hij al toen we de eerste keer samen onderweg waren. Hij nam alleen pauze van mijn been om te schakelen. Zijn hand verwarmde me en ik vroeg me af of hij het zou blijven doen en hoelang en als hij ermee ophield, wat dat zou betekenen.

‘Wat zullen we dit weekend doen?’ vraagt hij.

‘Je moet die kast toch bouwen?’

‘Die hoeft pas over drie weken af. We kunnen ergens heen rijden en overnachten. Voor je verjaardag.’

‘Ik ben volgende week jarig.’

‘Dan is Mila thuis. Nu zijn we met z’n tweeën.’

De kale bomen aan weerszijden van de weg markeren het begin van het bos, al zou geen kind er verdwalen. Weinig plekken in Nederland waar je niet in de verte het monotone gezoem van voorbijgaand verkeer hoort.

‘Ik wilde aan mijn boek werken.’ Ik kijk naar de schaduwen van de bomen en hoe het felle zonlicht daartussendoor op de voorruit weerkaatst als een flinkerend licht.

‘Dan gaan we morgenmiddag weg.’ Zijn hand wrijft langs de binnenkant van mijn been omhoog, knijpt plagerig in mijn lies.

‘Ik weet het niet.’

‘Oké, ik dacht dat je het leuk zou vinden.’ Hij haalt zijn hand van mijn been. ‘Kun je niet volgend weekend doorwerken? Ik hou Mila wel bezig.’

‘Fijn. Het is ook jouw dochter.’ Het komt er vinniger uit dan ik wilde. Ik weet dat hij het goed bedoelt, dat ik mijn handen zou mogen dichtknijpen met een man die een verjaardagsweekend voor me wil organiseren, die een werktafel voor me bouwt, die nog steeds van mij en mijn onhebbelijkheden lijkt te houden. ‘Ik ga niet de rest van mijn leven rabarber schilderen,’ zeg ik meer tegen mezelf dan tegen hem.

We rijden het terrein van de houthandel op. Twee bonkige mannen laden een vrachtwagen in. Dikke planken liggen hoog opgestapeld. Guido rijdt door naar de loods verderop. Hij stapt uit en slaat het portier dicht, harder dan nodig. Ik adem de geur in die ook om hem heen hangt na een lange dag werken. Vers gezaagd hout.

Een man komt aanlopen en Guido legt met veel gebaren uit wat hij nodig heeft. Hij gaat een wandmeubel maken van drieënhalve meter breed. Zijn opdrachtge-